

Arrest

nr. 250 494 van 5 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 7 november 2019.

1.2. Op 10 juni 2020 en 6 juli 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 14 oktober 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 28 september 1968 in Caracas in het hoofdstedelijk district. U woont sinds u daar in 1991 ging studeren in Guanare, staat Portuguesa. Sinds 2008 woonde u op Calle Moriche in de Urbanizacion Zazarivacoa in de Colonia Parte Alte in de gemeente Guanare samen met uw echtgenote en uw zoon. U behaalde een universitair diploma als landbouwingenieur in dierlijke productie en een diploma als docent biologie en landbouw. Sinds 1 februari 2004 werkt u als leerkracht aan de school Luis Castillo Alvarez in de gemeente Papelon in de staat Portuguesa. Daarnaast had u een eigen kippenboerderij en teelde u landbouwgewassen. Sinds 8 december 2010 was u vakbondsafgevaardigde voor uw school.

In juli 2003 tekende u een petitie voor een herroepingsreferendum van president Hugo Chavez. Op 18 april 2004 eisten uw werkgevers op intimiderende wijze dat u uw handtekening introk, wat u op 20 april deed. Sinds november 2016 was u lid van de partij Accion Democratica, waar u naast actieve militant ook deel uitmaakte van het regionaal landbouwbureau. U hielp ook bij de organisatie van een tiental protesten tussen begin 2017 en augustus 2019 door samen met andere partijleden van deur tot deur te gaan om mensen uit te nodigen voor het protest. Bij de burgemeestersverkiezingen in 2017 hield u ook toezicht om de stembusgang te controleren.

In oktober 2018 organiseerde u een vergadering voor de ouders en vertegenwoordigers van de leerlingen van uw school over de slechte staat van het onderwijs. Daarna werd u bedreigd door het hoofd van de scholensector, die stelde dat u uw job zou verliezen en in de gevangenis zou belanden als u verder zou doen met protesten.

Op 23 januari 2019 was u aanwezig op een protest ter gelegenheid van het uitroepen van Juan Guaido als interimpresident. Daar werden u en twee andere partijleden ontvoerd door een tiental leden van de colectivos, die jullie in een camionet duwden en naar een oud huis op een onbekende plek brachten, waar u gedurende twee dagen werd opgesloten. In deze periode sloegen ze u, eisten ze informatie, keken ze uw gsm na en bedreigden ze u. Jullie werden vrijgelaten omdat andere partijleden bij de overheid hiervoor gingen protesteren.

Op 30 september kwamen er twee mannen op een moto naar uw huis. Ze riepen u en probeerden door de poort te raken. U bleef binnen en verstopte zich in het huis. Na tien minuten vertrokken ze terug. Vervolgens ging u de volgende ochtend met uw echtgenote en uw zoon naar het parochiehuus waar de neef van uw echtgenote priester was. U bleef hier tot uw vertrek vanop de luchthaven Maiquetia.

U verliet van daaruit Venezuela op 23 oktober 2019 op legale wijze met het vliegtuig. U reisde via Spanje naar Portugal, waar u op 24 oktober 2019 aankwam. Op 31 oktober 2019 reisde u vanuit Portugal op legale wijze met het vliegtuig naar België

Op 7 november 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

U vreest bij een terugkeer gedood te worden door colectivos.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, een klacht (aangifte) van 29 januari 2019, twee diploma's, acht foto's van protesten in Venezuela en België, een attest van 23 september 2019 van uw lidmaatschap van de partij Accion Democratica, een attest van uw werk, de verkoopakte van uw boerderij, uw benoeming als vakbondsafgevaardigde en twee verklaringen uit 2004 waarbij u uw handtekening voor het herroepingsreferendum intrekt.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend. De subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan u evenmin worden toegekend. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers ongeloofwaardig.

U verklaart sinds november 2016 lid te zijn van de partij Accion Democratica in uw woonplaats Guanare, waar u actieve militant was en ook deel uitmaakte van het regionaal landbouwbureau, waarin u adviezen gaf omwille van uw opleiding als landbouwingenieur (CGVS I, p. 7). U stelt daarnaast te hebben geholpen bij de organisatie van een tiental protesten tussen begin 2017 en augustus 2019 door samen met andere partijleden van deur tot deur te gaan om mensen uit te nodigen voor het protest (CGVS II, p. 5, 7). Bij de burgemeestersverkiezingen in 2017 hield u ook toezicht om de stembusgang te controleren (CGVS II, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u een vooraanstaande rol speelde in uw partij. U zou louter een lid van het landbouwbureau zijn geweest en u zou enkel mensen voor protesten hebben gemobiliseerd wanneer de partijleiding dit aan u opdroeg, wat u bovendien altijd in groep zou hebben gedaan (CGVS II, p. 5). Er zijn bovendien ernstige vraagtekens te plaatsen bij uw voorgehouden politieke activiteiten.

U kan namelijk erg weinig bewijs van uw activiteiten bij de partij voorleggen. Het attest van lidmaatschap stelt namelijk enkel dat u deel uitmaakte van het landbouwbureau en maakt geen melding van andere activiteiten (document 7). Hoewel dit attest ook pas na de ontvoering werd uitgereikt, wordt dit evenmin vermeld in dit document. Daarnaast legt u legt louter een foto voor van uzelf waarbij u een plakkaat vasthoudt ter gelegenheid van het protest van de leerkrachten, een foto waarop u naar een toespraak luistert en een foto waar u tussen andere mensen staat (document 6). U bent op geen enkele van deze foto's herkenbaar als militant van de partij Accion Democratica. U stelt dat u niet meer foto's hebt omdat u alles van uw gsm moest wissen na de ontvoering (CGVS I, p. 11). Dat kan echter geen excuus zijn voor het feit dat u niet meer of meer overtuigendere foto's kan neerleggen van uw activiteit bij de partij Accion Democratica. Het is namelijk niet aannemelijk dat u als enige in het bezit zou zijn van dergelijke foto's. U zou dus zeker in staat moeten zijn om via andere partijleden aan dergelijke foto's te raken. Ook op de talrijke foto's op sociale media (facebook.com/acciondemocratica.guanareprensa.7 en instagram.com/adguanare41) van uw lokale partijafdeling in Guanare bent u nergens te bespeuren. Gevraagd waarom u daarop niet te vinden bent, antwoordt u dat u vermijdt Facebook te gebruiken omdat u al geïdentificeerd was als deel van de oppositie. Wanneer u erop wordt gewezen dat u geen invloed hebt op de foto's op de pagina van uw partij, antwoordt u dat u niet openlijk kan protesteren tegen het regime en dat de meest effectieve manier om te protesteren via protesten was, waar u altijd vergezeld was van mensen (CGVS II, p. 18). U kan hiermee echter niet verklaren waarom u volledig ontbreekt op deze sociale media. Ten gevolge van deze vaststellingen rijzen dan ook ernstige twijfels omtrent het gewicht uw voorgehouden politiek profiel, in het bijzonder het organiseren van protesten door middel van huisbezoeken. U kan dan ook niet aantonen een zichtbaar, leidinggevend of vooraanstaand persoon binnen Accion Democratica in Guanare geweest te zijn.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> en **Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020** beschikbaar op https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/_algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf , p. 37-40 en p. 59-60) blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van

oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Wat betreft de ingeroepen gebeurtenissen uit 2004 in het kader van het herroepingreferendum moet aangestipt worden dat deze problemen niet actueel en onvoldoende ernstig zijn. U kon namelijk na de intrekking van uw handtekening gewoon uw werk op de school behouden en kende vervolgens meer dan vijftien jaar lang geen problemen meer hierdoor (CGVS I, p. 17).

Wat betreft de ontvoering door colectivos op de betoging van 23 januari 2019 blijven uw verklaringen uitermate vaag. Er werd u namelijk herhaaldelijk tijdens de verschillende persoonlijke onderhouds gevraagd concreet uit te leggen op welke manier u ontvoerd werd. Aanvankelijk antwoordt u het volgende: "Wel in het midden van de massa tijdens het protest, we stonden in het midden van mensen, er kwam een groep van 10 personen op ons af, er was zoveel verwarring op dat moment, ze waren zwaar gewapend, ze kwamen op me af, deden ons in de camionet, in handboeien, ze bleven slaan, we moesten naar beneden kijken, en hen niet aankijken, ze brachten ons naar een onbekende plaats ver van het centrum van Guanare, en daar zijn we twee dagen vastgehouden, ontvoerd, van 23 tot 25 januari 2019, uiteindelijk zijn we vrijgelaten bij de suikerrietplantage, we hebben 40 à 45 min gewandeld en dan bij de centrale waar het suikerriet verwerkt werd, daar vroegen we aan een meneer of hij ons alstublieft kon helpen, we legden uit wat er gebeurd was en hij heeft ons teruggebracht naar guanare." (CGVS I, p. 15).

Omdat deze uitleg weinig duidelijk is, wordt u hierop gevraagd hoe u vanuit de massa in de camionet belandde. U antwoordt vervolgens: "Wel het was een heel heftige protestactie met veel geweld, en we stonden daar van de oppositie en in het midden van die verwarring, want veel mensen liepen alle kanten uit, komen er mensen van colectivos op ons afgelopen, bewapend, bijna iedereen loopt, maar ze halen ons in, en ze omsingelen ons, en dan duwen ze ons in een camionet, we waren met 3, en 2 leden van mijn organisatie AD" (CGVS I, p. 15-16). Dit is echter nog steeds erg vaag. Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud werd daarom u nogmaals de kans geboden om deze onduidelijke verklaringen te concretiseren. U kan dan echter niet uitleggen vanwaar de colectivos kwamen of waar de personen rondom u naartoe vluchtten. Wanneer u gevraagd wordt waar de camionet stond, antwoordt u het volgende: "Wel wat er is gebeurd, die carrera quinta, het is een lange straat met allemaal straten erop uit, op dat moment was de camionet er al, en de groep mensen die ons duwden en sloegen en bedreigden met wapens, en door te duwen zo werden we in de camionet gedwongen" Daarop wordt u de vraag gesteld of u dan vlakbij de camionet stond antwoordt u het: "Nee, ik heb die camionet niet gezien, op het moment dat de verwarring is begonnen, toen ik werd tegengehouden, waar ze vandaan komen, er vliegen stenen rond, er vliegen kogels rond". Vervolgens wordt u gevraagd hoever u dan nog meegenomen moest worden naar de camionet en verklaart u het volgende: "Dus die straat er zijn straten die erop uit komen, ik denk 20 of 30 meter toen we aan de straat kwamen, maar we waren omsingeld, ze duwden ons, sloegen ons, er was veel verwarring, er werden stenen gegooid, traangas,

het was een moeilijk moment (CGVS II, p. 10). Dat u pas na herhaaldelijk aandringen kan duidelijk maken dat u nog 20 à 30 meter in een zijstraat geduwd moest worden en voor het overige uitermate vage en onduidelijke verklaringen aflegt over de omstandigheden van uw ontvoering, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis.

U beweert bovendien geen enkel idee te hebben hoe de personen die u ontvoerden eruit zagen. Ze sloegen u namelijk toen ze u vastnamen, ze zeiden dat u naar de grond moest kijken, ze sloegen en bedreigden u en nadien mocht u hen niet bekijken. Er wordt u vervolgens gevraagd of u ook in de twee volgende dagen de kans niet had om een van hen te bekijken. U stelt dat u in een kamer werd geduwd en zij buiten waren, dat u stokslagen zou krijgen als u een poging had gewaagd om te kijken en dat u met de dood werd bedreigd en geslagen zou worden en dat u heel veel schrik had (CGVS II, p. 11). Het is echter niet aannemelijk dat u noch tijdens de ontvoering, noch tijdens de rit naar de cel, noch tijdens de momenten dat ze bij u in de cel kwamen naar hen hebt gekeken. U had bijvoorbeeld wel gezien dat ze gewapend waren en dat het er ongeveer tien waren. Dat u geen enkel idee kan geven van het uiterlijk van deze personen doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze ontvoering.

Ook uw verklaringen over uw vrijlating zijn weinig aannemelijk. U stelt namelijk ontvoerd en opgesloten te zijn omdat u deelnam aan een protest van de oppositie, maar wanneer uw partijgenoten bij de overheid hierover gingen protesteren zou u gewoonweg terug vrijgelaten zijn. Wanneer u gevraagd wordt waarom de druk van uw partijgenoten werkte op de colectivos die u hadden ontvoerd, antwoordt u het volgende: "Nee dat is niet de colectivos, de colectivos is de groep die het vuile werk opknapt, ze zijn gaan protesteren bij de politie, de gouverneur en de regering, ze vroegen om eerlijkheid, billijkheid en ook dat het niet mogelijk was dat er zoveel onderdrukking en criminaliteit is, ze zeiden dat we geen misdrijf hadden gepleegd, we zijn werkende mensen, professionelen, vaders van een gezin". Aangezien u hiermee niet verklaart waarom deze protesten ertoe leidden dat u werd vrijgelaten, wordt u erop gewezen dat ze u ontvoerden omdat u lid was van de oppositie en u vervolgens vrijlaten wanneer dezelfde oppositie hierom vraagt. U antwoordt het volgende: "Als ik deel uitmaak van een politieke organisatie, met die kennis in mijn geval werd ik meegenomen door de colectivos, wie gaat het protest doen om mij vrij te krijgen, we zijn een organisatie" (CGVS II, p. 13). U kan hiermee evenmin verklaren waarom de colectivos die u eerst ontvoeren omwille van uw aanwezigheid op een protest van de oppositie u vervolgens terug vrijlaten wanneer uw partijgenoten hierover protesteren. Deze gang van zaken komt niet aannemelijk over en plaatst de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook verder op losse schroeven.

Het is voorts ook hoogst opmerkelijk dat u na deze problemen met personen die volgens u het vuile werk van het regime opknappen (CGVS II, p. 13), besluit hierover klacht in te dienen bij de politie, een onderdeel van het regime, en daar bovendien aangeeft lid en militant te zijn van Accion Democratica (document 4). Wanneer u gevraagd wordt waarom u dat doet, antwoordt u dat u vindt dat er rechtvaardigheid moet geschieden, ook al weet u dat er met die klacht niets zou gebeuren. U wordt er vervolgens op gewezen dat u ontvoerd wordt door mensen die het regime steunen en dan bij datzelfde regime klacht indient en er wordt u opnieuw gevraagd waarom u dan die klacht indient. U antwoordt dat de Protection Officer het niet begrijpt, dat de colectivos het vuile werk moeten doen van de regering en dat de politie gewoon corrupt is omdat de hoge petten moeten antwoorden aan het regime. Ook tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd u gevraagd waarom u die klacht indiende bij hetzelfde regime dat ervoor zorgde dat u ontvoerd werd en antwoordt u dat u dat hebt gedaan zodat ze ervoor zouden boeten en de prijs zouden betalen als de regering valt. Daarop wordt gevraagd wat u concreet met die klacht wilde bereiken en antwoordt u dat u het deed om het hen te laten weten, om hen in te lichten en stelt u de vraag hoe ze die personen kunnen oppakken en die personen kunnen boeten voor de feiten die ze hebben gepleegd, als je geen klacht indient (CGVS II, p. 18-19). U kan hiermee echter geenszins verklaren waarom u bij de Venezolaanse politie klacht indiende voor feiten die het gevolg waren van uw oppositie tegen dit regime.

Voorts legt u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaringen af die tegenstrijdig zijn met deze klacht. In deze klacht van 29 januari 2019 geeft u aan ontvoerd te zijn geweest, dat u twee dagen werd opgesloten en vervolgens werd vrijgelaten omdat opposanten dit aanklaagden. U voegt hier vervolgens aan toe dat u nog steeds het doelwit bent van agressies, vervolgingen en bedreigingen en dat het zelfs zo ver komt dat u intimidierende telefoontjes ontvangt (document 4). U geeft hiermee dus aan dat u in de periode tussen uw vrijlating en de klacht een dergelijk telefoontje ontving. Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat u tweemaal opgebeld werd, namelijk twee maanden voor de ontvoering en in juli 2019 (CGVS II, p. 15).

Wanneer u met de inhoud van uw klacht wordt geconfronteerd, antwoordt u dat dat is ontstaan door interpretatie, dat u toen niets hebt gezegd van een telefoontje, dat het ligt aan de interpretatie en de wijze van noteren en dat u wel hebt gezegd dat u telefoontjes had gehad, maar niet op dat moment (CGVS II, p. 18). De loutere ontkenning van de inhoud van uw klacht, die gewoon een afschrift van uw verklaring bij de politie is, kan deze tegenstrijdigheid allerminst verklaren. U doet hiermee aldus verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Indien deze ontvoering werkelijk zou hebben plaatsgevonden, en overigens in het algemeen als u voor uw leven zou moeten vrezen omwille van uw politieke activiteiten, zou trouwens mogen worden verwacht dat u niet enkel een attest van lidmaatschap van de partij en het landbouwbureau zou kunnen neerleggen maar dat de partij uw persoonlijke drama en uw activisme omstandig zou documenteren. Dat u slechts het reeds hoger aangehaalde attest van lidmaatschap van kort voor uw vertrek kan neerleggen laat denken dat er verder niets noemenswaardig te vertellen is in verband met uw activiteiten voor de partij.

De beweerde ontvoering wordt dan ook niet aannemelijk bevonden.

Ook de gang van zaken van het incident op 30 september 2019 komt weinig geloofwaardig over. U stelt namelijk dat u, hoewel u niet meer durfde te gaan lesgeven en zelfs amper durfde buiten te komen, na de ontvoering uw activiteiten verderzette (CGVS II, p. 14-15) en op 7 augustus voor het laatst een protest mee organiseerde (CGVS II, p. 7). In deze periode kende u echter geen problemen, maar meer dan een maand na uw laatste politieke activiteit kwamen er plots onbekende personen naar uw huis. U kan echter niet verklaren waarom ze juist op dat moment naar uw huis kwamen of waarom ze niet eerder waren gekomen (CGVS II, p. 16). Het is weinig aannemelijk dat ze in de periode dat u wel actief was, namelijk tot 7 augustus, met rust werd gelaten, maar wanneer u langere tijd geen politieke activiteit meer vertoont, wel benaderd zou worden. Bovendien stelt u dat ze u uit het huis wilden lokken (CGVS I, p. 15), maar maakten ze wel veel lawaai en probeerden ze binnen te dringen door de poort (CGVS II, p. 15), waardoor u uiteraard niet buiten zou komen. Vervolgens gingen ze na tien minuten alweer weg (CGVS II, p. 16). Het gedrag van deze personen is dan ook weinig geloofwaardig. Indien ze u namelijk werkelijk iets wilden aandoen, kan wel degelijk verwacht worden dat ze dit op een manier zouden aanpakken waarop ze hun doel ook zouden kunnen bereiken.

U stelt verder ook dat u pas in het parochiehuys, dus na 30 september, besloot het land te verlaten (CGVS II, p. 17). U stelde echter dat u omwille van uw problemen uw boerderij verkocht om uw reis te kunnen betalen (CGVS I, p. 9). U verkocht deze echter al op 3 september (document 9). Ook het attest van uw lidmaatschap van de partij Accion Democratica werd al op 23 september 2019 aangevraagd (document 7). Dat u voor het probleem bij u thuis en de daaropvolgende beslissing om het land te verlaten kennelijk uw vertrek al aan het voorbereiden was, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen op 30 september.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten en colectivos die in opdracht van deze autoriteiten handelden. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw lidmaatschap van de partij Accion Democratica, uw deelname aan massademonstraties en het deur aan deur rondgaan om mensen te ronselen niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Uw eigen verklaringen bevestigen bovendien dat uw activiteiten niet van dien aard zijn dat u met redelijke waarschijnlijkheid vervolging uitgaande van de autoriteiten dient te vrezen. U kon namelijk op legale wijze in het bezit van uw eigen paspoort Venezuela verlaten (CGVS I, p. 9-10).

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw lidmaatschap van Accion Democratica.

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets>, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch,

sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U kon echter na de verkoop van uw boerderij met uw spaargeld zelf volledig uw vlucht bekostigen (CGVS I, p. 9). U bent daarnaast tot op heden eigenaar van uw woning in Guanare (CGVS II, p. 17). U verklaart voorts dat het momenteel redelijk goed gaat met uw echtgenote en kinderen. Uw oudste zoon doceert bovendien aan de universiteit (CGVS I, p. 5).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen."

"Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking.

Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, rijbewijs en identiteitskaart bevestigen uw identiteit en Venezolaanse nationaliteit, die niet in twijfel worden getrokken. Uw diploma's tonen louter uw opleidingsniveau aan, dat evenmin wordt betwist. Het attest van uw werkgever bevestigt uw professionele activiteit die evenmin ter discussie staat. De foto's bevestigen louter uw aanwezigheid bij enkele protesten, maar kunnen geen bewijs vormen van uw activiteit voor de partij Accion Democratica of de problemen die u hebt gekend. Dat u op enkele protesten aanwezig was, wordt in deze beslissing bovendien niet betwist. Dat u uw boerderij verkocht om uw vlucht mede te bekostigen wordt evenmin betwist. Wat het attest van lidmaatschap van de partij Accion Democratica betreft, dient nogmaals aangestipt te worden dat deze enkel melding maakt van uw deelname aan het landbouwcomité van de staat Portuguesa, die in deze beslissing niet betwist wordt. Ook de documenten omtrent het referendum in 2004 vakkbond veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Zoals eerder werd uiteengezet kon u hierna namelijk in functie blijven en had u veertien jaar lang geen verdere problemen. Dat u sinds 2010 vakkbondsafgevaardigde was van uw school wordt evenmin betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet; van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij ontwikkelt het middel als volgt. “Verwerende partij stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar politieke activiteiten en verwijt haar onvoldoende bewijsstukken hiervan te hebben voorgelegd. Verzoekende partij legde eerstens een attest van haar lidmaatschap neer. Verwerende partij verwijt verzoekende partij niet te zien te zijn op foto's op de sociale media van Accion Democratia. Welnu, daar is een simpele verklaring voor. Hoewel verzoekende partij een vooraanstaand lid was van deze partij, wilde zij niet altijd in de spotlights lopen, voornamelijk omdat zij bang was voor de gevolgen ervan voor haar familieleden. Thans legt zij enkele foto's neer, waarop zijzelf te zien is tijdens verschillende vergaderingen van Accion Democratia. (stuk 3). Verwerende partij stelt vervolgens dat de uitleg die verzoekende partij gaf omtrent haar ontvoering door de colectivo's dd. 23 januari 2019 'vaag' zou zijn - quod certe non. Nochtans citeert verwerende partij uit het gehoor van verzoekende partij en daaruit blijkt dat verzoekende partij bijzonder veel informatie hieromtrent heeft gegeven: "...". Verzoekende partij heeft haar beleving van de ontvoering zoals ze zich nog herinnert uiteengezet en geantwoord op de vragen van verwerende partij. Zij begrijpt niet wat hier vaag aan zou zijn. Bovendien mag verwerende partij niet uit het oog verliezen dat dit niet alleen een bijzonder traumatische ervaring was voor verzoekende partij, maar dat het ook zeer snel en chaotisch verliep en het menselijk brein is niet in staat

om elk detail van een traumatische ervaring tot in detail op te slaan. Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de omstandigheden waarin verzoekende partij zich bevond, noch de impact die dit alles gehad heeft op verzoekende partij. Verzoekende partij heeft niet gezegd dat zij niet wist hoe de ontvoerders eruit zagen, wél dat hij ze niet herkende. Het is inderdaad zo dat verzoekende partij amper heeft durven kijken. Zij wilde geen risico's nemen later beschuldigd te worden van het feit dat zij de ontvoerders zou kunnen herkennen en aldus uit de weg moest worden geruimd. Vandaar dat zij haar ogen op de grond gericht hield en zich zo nederig mogelijk trachtte op te stellen in de hoop op genade van haar ontvoerders. Verwerende partij stelt vervolgens het volgende: "...". Verwerende partij mag de gebeurtenissen dan wel 'weinig aannemelijk' vinden, toch is het hetgeen verzoekende partij is overkomen. Zij kan maar vertellen hoe alles in zijn werk is gegaan. Door de aanhoudende protesten van medeburgers die hun vrijlating vroegen, zag men zich genooddaakt om hen vrij te laten gezien de protesten escaleerden en zich ook verplaatsten naar plaatsen waar belangrijke overheidsinstanties gevestigd waren. Onder deze druk is verzoekende partij dan ook vrijgelaten geweest. Verwerende partij ziet vervolgens tegenstrijdigheden waar er geen zijn: "...". Verwerende partij heeft de klacht verkeerd vertaald en/of geïnterpreteerd. Immers, nergens in de klacht wordt vermeld dat de bedreigingen 'nu' (zijnde na de vrijlating) zouden hebben plaatsgevonden. Er wordt nergens in deze klacht een tijdstip van de dreig telefoons gespecificeerd. Ook hier is verwerende partij aldus erg onzorgvuldig te werk gegaan en legt zij woorden in de mond van verzoekende partij. Tenslotte stelt verwerende partij het volgende: "...". Verwerende partij heeft een en ander duidelijk verkeerd begrepen. Verzoekende partij beschouwde haar boerderij als haar levenswerk. Echter, sinds haar arrestatie kon zij het niet meer bezoeken. Zij had telkens een onveiligheidsgevoel en besloot daarom haar boerderij te verkopen. In eerste instantie verkocht zij aldus haar boerderij niet om haar reis naar België te kunnen financieren. Wel had zij reeds over een vertrek nagedacht, maar telkens waren er kleine politieke lichtpuntjes, waardoor zij alsnog besloot om in Venezuela te blijven. Verzoekende partij heeft tot het laatst mogelijke moment gewacht om te vluchten uit Venezuela, zij deed dat enkel en alleen omdat zij geen andere uitweg meer zag. De gebeurtenissen van 30 september waren voor haar de laatste druppel. Verwerende partij is bijzonder onzorgvuldig te werk gegaan bij de beoordeling van het asielaanvraag van verzoekende partij en heeft haar ten onrechte de vluchtelingenstatus geweigerd. Verzoekende partij komt weldegelijk in aanmerking voor internationale bescherming. Het is voor verzoekende partij dan ook onbegrijpelijk hoe verwerende partij zondermeer kan stellen dat verzoekende partij terug zou kunnen keren naar Venezuela zonder gevaar voor haar leven. Indien verzoekende partij terug gestuurd zou worden naar Venezuela, zal zij onmiddellijk in de gevangenis belanden.

Mocht Uw Raad, per impossible, van mening zijn dat verzoekende partij niet in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus, dan meent zij dat zij ten minste in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. De verwerende partij stelt dat er geen systematische vervolging omwille van politieke redenen zou zijn in Venezuela, noch dat de humanitaire situatie dermate desastreus zou zijn dat zij tot bescherming noopt. Niets is echter minder waar! Uit het UNHCR rapport (cf infra) blijkt dat het deelnemen aan betogingen weldegelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen. De schrijvende en mensonterende situatie in haar land van herkomst kan niet genegeerd worden. De overheid slaagt er niet in om de broodnodige de basisnoden te voorzien en de veiligheid te garanderen voor verzoekende partij. Het geweld in Venezuela evenals de politieke inspiratie van het geweld door de colectivos niet kan worden genegeerd."

Verzoeker verwijst vervolgens naar New York Times dd. 22 april 2017 (<https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/armed-civilianbands-in-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>) en betoogt verder als volgt: "De High Commissioner for Human Rights van de VN schetste in een rapport van juni 2018 een ontluisterend beeld van de actuele situatie in Venezuela (<https://www.refworld.org/docid/5a9ff3cc4.html>): "...". (P-1). Daarnaast werd door de UNHCR in mei 2019 een nieuwe 'Guidance Note' uitgebracht waarin onder meer het volgende wordt gesteld: (<https://www.refworld.org/docid/5cd1950f4.html>). "...". De UNHCR bevestigt aldus dat de situatie verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet teruggestuurd mogen worden naar hun land van herkomst. Verwerende partij zwijgt hier in alle talen over. Bovendien is er een nieuw COI focus rapport van de European Asylum Support Office van augustus 2020 waarover verwerende partij zwijgt in alle talen, (stuk 4). Hierin wordt een onthutsend beeld geschetst van de huidige situatie in Venezuela. Het land kampt met een van de hoogste zelfmoordcijfers in Latijns Amerika. De cijfers van criminaliteit, afpersingen, enz schieten opnieuw de hoogte in. Door de stijgende criminaliteit, stijgt ook de corruptie "...". (p. 22 - 23 COI focus rapport). Ook de humanitaire situatie is er sterk op achteruit gegaan, ook al weigert de Venezolaanse overheid dit in te zien en hier iets tegen te ondernemen.

Men verdient er zelfs niet genoeg om te kunnen voorzien in de basisnoden: "..." (p. 43 COI focus rapport augustus 2020). *De colectivo's krijgen er ook vrij spel en viseren demonstranten en drukken elke vorm van oppositie de kop in, desnoods met geweld en bedreigingen. Meer nog, zij krijgen informatie doorgespeeld van de veiligheidsdiensten: "..."* (p. 104 COI focus rapport augustus 2020). *Het is aldus onbegrijpelijk hoe verwerende partij kan stellen dat verzoekende partij - minstens - niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. De verwerende partij verwijst bovendien naar haar eigen COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, doch het lijkt erop dat zij deze zelf niet goed gelezen heeft: "..."* (COI Focus, p. 10). *De COI Focus citeert aldus het UNHCR-rapport, doch de verwerende partij meent hier geen enkele conclusie uit te moeten trekken! Dit is onbegrijpelijk. Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofdorde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek."*

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Bewijs Pro Deo;
3. Foto's als bewijs van aanwezigheid van verzoekende partij bij vergaderingen van Accion Democatia;
4. COI Focus rapport augustus 2020.

3. Nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) foto van de woonst van verzoeker met het gesloten hek en (2) foto's van de betoging, waarbij n.a.v. de onlusten ook doden vielen en waarbij verzoeker ontvoerd werd.

4. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van

de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielerzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de aanvullende nota van verzoeker en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad tot volgende vaststellingen met betrekking tot verzoekers vluchtmotieven.

Verzoeker beroept zich voor zijn verzoek om internationale bescherming op zijn politieke activiteiten als lid van de oppositiepartij Accion Democratica. Hij verklaart landbouwingenieur te zijn en op 1 februari 2004 als leerkracht te zijn begonnen aan de Luis Castillo Alvarez school in de gemeente Papelon in de staat Portuguesa. Volgens zijn verklaringen was hij ook vakbondsafgevaardigde sinds 8 december 2010. Hij hielp mee met de organisatie van ongeveer 10 protesten op vraag van zijn partij tussen 2017 en 2019 (notities PO II, p. 7), waarbij hij onder meer huisbezoeken deed en mensen trachtte te mobiliseren om deel te nemen. Volgens zijn verklaringen werd hij na een vergadering die hij als vakbondsafgevaardigde had georganiseerd bedreigd door het hoofd van de scholensector. Tijdens een betoging op 23 januari 2019 werd verzoeker volgens zijn verklaringen samen met twee andere personen ontvoerd door een groep *collectivos*, twee dagen opgesloten en geslagen en twee dagen later vrijgelaten, nadat andere leden van de partij publiekelijk hadden geprotesteerd tegen de arrestaties van betogers. Verzoeker diende hiervoor klacht in bij het Politiekorps van de Staat Portuguesa op 29 januari 2019. Hij legt de originele klacht neer bij het CGVS. Na de ontvoering en zijn vrijlating keerde verzoeker niet meer terug naar de school waar hij werkte, maar deed hij voor de vakbond administratieve taken. Hij werd volgens zijn verklaringen niet ontslagen omdat hij genoot van "*animobilidad laboral*", de regel volgens dewelke vakbondsafgevaardigden niet mogen ontslagen worden, maar enkel een andere functie mogen gegeven worden (notities PO II, p. 14). Steeds volgens zijn verklaringen kwamen op 30 september 2019 *collectivos* op een moto naar zijn huis die schreeuwden en door de poort trachtten te geraken maar uiteindelijk weer wegreden omdat het hen niet lukte binnen te geraken (notities PO II, p. 15). Vervolgens verschool verzoeker zich met zijn echtgenote in een parochiaal huis van de kerk. Vandaaruit is verzoeker op 22 oktober naar de luchthaven in Caracas gegaan en is zijn echtgenote naar familie in Campo Elias in de staat Trujillo getrokken, waar zij nog steeds verblijft (notities PO II, p. 17). Verzoeker vreest in geval van terugkeer naar Venezuela gedood te zullen worden door *collectivos*.

In de bestreden beslissing zet de commissaris-generaal uiteen dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen omdat hij (1) erg weinig bewijs voorlegt van zijn activiteiten bij de partij; (2) de gebeurtenissen van 2004 niet actueel en onvoldoende ernstig zijn; (3) zijn verklaringen over de ontvoering door de *collectivos* op de betoging van 23 januari 2019 erg vaag zijn; (4) hij geen idee heeft hoe zijn ontvoerders er uit zagen; (5) zijn verklaringen over zijn vrijlating weinig aannemelijk zijn; (6) het opmerkelijk is dat hij klacht indient bij de politie dat een onderdeel is van het regime en daar aangeeft militant te zijn van Accion Democratica; (7) hij verklaringen aflegt tijdens het persoonlijk onderhoud die in strijd zijn met de aangifte en (8) de gang van zaken van het incident op 30 september 2019 weinig geloofwaardig overkomen. De commissaris-generaal besluit hieruit dat er geen indicaties zijn dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van zijn lidmaatschap van Accion Democratica.

5.3. De Raad stelt vast dat verzoekers vrees voor vervolging vooral gebaseerd is op de beweerde ontvoering door de *collectivos* tijdens een betoging in Guanare op 23 januari 2019 en de daaropvolgende problemen. Waar verzoeker verklaart dat hij al geruime tijd actief was op dat ogenblik voor Accion Democratica, plaatst verwerende partij hier blijkens de bestreden beslissing evenwel "*ernstige vraagtekens*" bij. De Raad stelt met verwerende partij vast dat verzoeker bij de indiening van zijn verzoek bij het CGVS weliswaar een aantal foto's neerlegt van activiteiten van de partij Accion Democratica, maar dat hij op geen enkele daarvan te zien is als militant van de partij. De foto waarop hij staat afgebeeld met een bord ter gelegenheid van het protest van de leerkrachten toont aan dat hij daar aanwezig was, maar toont als dusdanig geen lidmaatschap van AD aan. Ook uit de twee andere foto's waarbij verzoeker naar een toespraak luistert en waar hij tussen een aantal mensen op een bijeenkomst staat kan als dusdanig niet worden afgeleid dat hij een actief lid was van Accion Democratica. Hoogstens kan daaruit worden afgeleid dat er aanwezig was. Waar verzoeker bij het verzoekschrift nieuwe foto's neerlegt bij de Raad waarop hij volgens het verzoekschrift te zien is tijdens verschillende vergaderingen van AD, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat uit deze nieuwe foto's niet kan afgeleid worden dat deze foto's zijn genomen tijdens vergaderingen van AD, zodat hij daarmee geenszins aantoonbaar dat verzoeker een actief lid was van de partij. Zelfs indien zou aangenomen worden dat hij geen foto's kon neerleggen waarop hij te zien is als actief partij militant omdat hij alles dat betrekking had op zijn betrokkenheid bij de partij van zijn GSM moest wissen na de ontvoering, zoals hij verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud, biedt verzoeker verder geen verklaring voor de pertinente vaststelling door het CGVS dat hij nergens te bespeuren is op de talrijke foto's op sociale media van zijn lokale partijafdeling in Guanare.

De loutere stelling in het verzoekschrift dat hij weliswaar een vooraanstaand lid was van de partij maar niet altijd in de spotlights wou lopen omdat hij bang was voor de gevolgen ervan voor zijn familieleden, is dan ook niet dienstig, nu ook dit niet verklaart waarom hij, indien hij een vooraanstaand lid zou geweest zijn, verder niet voorkomt op geen enkele foto op de facebookpagina van de lokale AD partijafdeling. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker ruim de tijd heeft gehad om, indien dergelijke foto's of ander materiaal zouden bestaan die zijn betrokkenheid bij AD aantonen, deze bij AD op te vragen en te laten doorsturen. De Raad kan evenwel niets anders dan vaststellen dat verzoeker enkel een aantal foto's neerlegt waaruit op geen enkele manier kan worden afgeleid dat hij actief was voor AD. Voor zover hij niet zichtbaar zou willen zijn op facebook, stelt de Raad vast, zoals terecht opgemerkt door verwerende partij dat hij geen invloed heeft op welke foto's op de facebookpagina van de partij worden geplaatst en blijkt verder nergens uit zijn verklaringen dat hij specifiek de afdeling zou gevraagd hebben om geen foto's van hem op hun sociale media te plaatsen.

Zoals terecht opgemerkt door verzoeker legt hij ook een attest voor van de partij AD waarin zijn lidmaatschap wordt bevestigd en waarin verder wordt gesteld dat verzoeker deel uitmaakte van het landbouwbureau, zoals hij ook tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde. Verwerende partij merkt in de bestreden beslissing op dat dit attest is opgesteld na de beweerde ontvoering maar dat dit geen melding hiervan maakt. De Raad stelt vast dat verzoeker geen poging onderneemt om dit argument van verwerende partij te weerleggen, maar is van mening dat geen sluitende conclusies kunnen getrokken worden met betrekking tot het lidmaatschap van verzoeker uit het feit dat de ontvoering van betrokkene niet vermeld wordt in het attest, net zomin als sluitende conclusies hieromtrent zouden kunnen getrokken worden indien het attest hier wel melding van had gemaakt. De Raad stelt vast dat verwerende partij de authenticiteit van het attest verder niet in twijfel trekt, zodat kan aangenomen worden dat verzoeker een lid was van de partij Accion Democratica. Evenwel stelt de Raad vast dat uit de door verzoeker neergelegde documenten in elk geval niet blijkt dat hij een zeer actieve of vooraanstaande rol speelde binnen de partij en hij dit verder ook niet aantoont.

Wat verzoekers deelname aan protesten tegen het regime en de beweerde ontvoering op 23 januari 2019 betreft, stelt de Raad het volgende vast.

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk wordt geprotesteerd tegen de daling van de levensstandaard. Uit de landeninformatie blijkt dat de protesten in de periodes van mei tot juli 2017 en die van de eerste helft van 2019, het hevigst waren met tienduizenden demonstranten die op straat kwamen om tegen te regering Maduro te demonstreren (Ambtsbericht, p. 59). In 2019 zouden GNB (Guardia nacional bolivariana), de PNB (Policía nacional bolivariana), de FAES (La Fuerza de acciones especiales) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende *colectivos* gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. In vele gevallen leidden deze acties zelfs tot doden en ernstig gewonden (OHCHR, *Human Rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, 5 juli 2019). Na de staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toe. Uit het door verzoeker geciteerde EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, "*Venezuela Country Focus, Country of Origin Information Report*", August 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden geïdentificeerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslid die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO, p. 52). Hierbij wordt ook opgemerkt dat Venezolaanse autoriteiten op willekeurige basis geweld gebruiken bij demonstraties en demonstranten en omstanders oppakken en mishandelen om een signaal af te geven en dat in januari 2019 85 % van de willekeurige arrestaties niet tijdens demonstraties plaatsvond maar na demonstraties wanneer mensen terug naar huis gingen of huizen van vermeende demonstranten binnenvielen (Ambtsbericht, p. 39). Vooral oppositie leden en jonge politieke activisten die zeer actief zijn, onder meer via sociale media zijn volgens het EASO rapport het doelwit van doelgerichte repressie vanwege de regering (EASO, p. 53) en kunnen ook hun

familieleden het slachtoffer worden van intimidatie, met inbegrip van onrechtmatige detentie en aanvallen op hun eigendommen (*idem*).

Uit dit alles blijkt dat ook demonstranten met een laag politiek profiel het slachtoffer kunnen worden van repressie en intimidatie tijdens betogingen maar dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang de individuele omstandigheden van de verzoeker. De Raad herinnert in deze er aan dat de loutere verwijzing naar een bepaald profiel niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Verzoeker situeert de betoging in Guanare waaraan hij deelnam op 23 januari 2019. Uit de landeninformatie blijkt dat op deze dag Juan Gaido, naar aanleiding van een betoging van de oppositie, zichzelf uitriep tot interim-president, nadat het door de oppositie gecontroleerde Nationale Parlement het presidentschap van Maduro onrechtmatig had verklaard (Algemeen Ambtsbericht, Venezuela, juni 2020, p. 7) en dat op deze dag alleen al 770 personen werden gearresteerd (COI Focus, Vénézuéla – Situation sécuritaire, 4 avril 2019, p. 5). Er vonden die dag in vele steden in Venezuela grootschalige betogingen plaats. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij als dusdanig niet in twijfel trekt dat verzoeker zou hebben deelgenomen aan een anti-regeringsdemonstratie in Guanare die dag, maar geen geloof hecht aan de beweerde ontvoering van verzoeker tijdens de betoging en de manier waarop hij zou zijn vrijgelaten. Ook de Raad ziet geen reden om te twifelen aan zijn verklaringen dat hij deelnam aan een manifestatie die dag. Verzoeker verklaart hierover dat *“het was 23 januari 2019, we waren er toen om steun te geven aan de acta de proclamacion van Juan Gaido...”* en specificceert dat de betoging in Guanare een onderdeel was van een nationale betoging (notities PO II, p. 8-9). Verder geeft hij details over de specifieke plaats waar de betoging doorging en noemt een aantal personen van de partij die samen met hem demonstreerden die dag (notities PO II, p. 9).

Wat verzoekers verklaringen met betrekking tot de ontvoering door de *collectivos* betreft, merkt verzoeker in het verzoekschrift terecht op dat moet rekening worden gehouden met de specifieke context van de betoging waarin de feiten zich afspeelden. Dit neemt niet weg dat van verzoeker kan verwacht worden dat hij een coherente en voldoende nauwkeurige beschrijving kan geven van de manier waarop hij door de *collectivos* werd meegenomen. De Raad stelt evenwel vast dat hij hiertoe in gebreke blijft. Dat verzoeker niet precies kan uitleggen van waar de *collectivos* kwamen of naar waar de andere personen vluchtten, kan hem als dusdanig niet verweten worden. De Raad stelt evenwel met verwerende partij vast dat verzoeker pas na herhaaldelijk aandringen tijdens zowel het eerste als tweede persoonlijk onderhoud meer concreet kan beschrijven dat de witte bestelwagens zich in een zijstraat, 20 of 30 meter van de plaats waar hij en de twee andere betogers werd opgepakt, bevond. Zelfs indien het incident zeer chaotisch is verlopen, zoals verzoeker stelt in het verzoekschrift, dan nog kan van verzoeker verwacht worden dat hij minstens zou spontaan zou vermelden dat de bestelwagens zich in een zijstraat bevond.

Verder kan de Raad verwerende partij bijtreden waar zij stelt dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker niet kan beschrijven hoe de *collectivos* die hem en de twee andere partijleden meenamen en hen gedurende twee dagen in een huis in de bergen vasthielden, er uit zagen. Dat hij niet zou gezegd hebben dat hij niet wist hoe de ontvoerders er uit zagen maar wel dat hij ze niet herkende, blijkt niet uit de notities van het persoonlijk onderhoud waar verzoeker uitdrukkelijk gevraagd werd hoe zijn ontvoerders er uit zagen, maar hier op antwoordt: *“ik kan ze niet identificeren, want toen ze ons vastnamen sloegen ze ons, zeiden ze kijk naar de grond, niet naar ons ...”*. (notities PO II, p. 11). Waar verzoeker stelt dat hij amper durfde te kijken en geen risico's wilde nemen dat hij later beschuldigd zou worden dat hij de ontvoerders zou kunnen herkennen en dus uit de weg moest geruimd worden, kan dit de Raad niet overtuigen. Bovendien stelt de Raad vast dat indien verzoeker wel zou weten hoe zij er uit zagen, zoals hij in het verzoekschrift lijkt aan te geven, hij ook in het verzoekschrift verder geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij twee dagen zou zijn vastgehouden door de *collectivos*.

Verder zijn verzoekers verklaringen met betrekking tot de manier waarop hij zou zijn vrijgelaten niet geloofwaardig, naar het oordeel van de Raad. Voor zover verzoeker verklaart dat de *collectivos* de bedoeling hadden om verzoeker en de twee andere gevangenen te intimideren om deelname aan protesten te ontmoedigen, strookt dit niet met zijn verklaring dat zijn partij protesten zou hebben

georganiseerd voor de zetel van de CISPCC en het huis van de gouverneur om de gevangenen vrij te laten (notities PO II, p. 13) die tot zijn vrijlating zouden hebben geleid, terwijl hij anderzijds ook verklaart dat de twee andere personen nog steeds gevangen zitten (notities PO I, p. 18). Vooreerst acht de Raad het niet aannemelijk dat de CISPCC of de gouverneur zomaar zouden toegeven aan de druk van protesten om de collectivos vervolgens de opdracht te geven om hen vrij te laten, gesteld dat de collectivos aan hen zouden gehoorzamen. Verder acht de Raad het ook niet aannemelijk in die hypothese dat verzoeker en de twee anderen al na twee dagen zouden zijn vrijgelaten indien het de bedoeling was van de collectivos om hen te intimideren en te ontmoedigen om nog deel te nemen aan betogingen, zoals verzoeker beweert. De Raad stelt vast dat verzoeker dit motief van de bestreden beslissing niet weerlegt. Hij beperkt zich immers tot het louter herhalen van zijn verklaringen die hij hierover aflegde tijdens de persoonlijke gehoren, zonder verder concrete elementen aan te brengen die een plausible verklaring kunnen bieden voor de reden waarom hij na twee dagen werd vrijgelaten, ook al hadden de collectivos ook doodsbedreigingen geuit (notities PO II, p. 12).

Waar verzoeker stelt dat uit de aanklacht geen tegenstrijdigheid blijkt met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud met betrekking tot de dreigtelefoontjes die hij zou hebben ontvangen, stelt de Raad het volgende vast. Uit de vertaling van de aangifte blijkt dat hij over de dreigtelefoontjes het volgende verklaart: *“Naast deze schending van mijn mensenrechten ben ik nog steeds het doelwit van agressies, vervolgingen en bedreigingen. Het komt zelfs zover dat ik intimiderende telefoontjes ontvang”* (zie administratief dossier, stuk 4). Voor zover hieruit niet expliciet kan worden afgeleid dat verzoeker zou verklaard hebben dat hij tussen zijn vrijlating en ontvoering dreigtelefoons zou hebben ontvangen, stelt de Raad evenwel ook vast dat verzoeker zich in de aangifte expliciet voorstelt als een lid van Accion Democratica en verklaart dat hij deelnam aan de betoging. Dat hij deze klacht zou hebben neergelegd omdat hij vond dat gerechtigheid moest geschieden staat in contrast met zijn stelling in het verzoekschrift dat hij niet te koop liep met zijn activiteiten omdat hij vreesde dat dit gevolgen zou kunnen hebben voor zijn gezin. Verder doet de voorgelegde klacht naar het oordeel van de Raad geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat hij de ontvoering door de collectivos en vrijlating twee dagen later niet aannemelijk maakt, nu de klacht slechts de weergave is van de door verzoeker afgelegde verklaring bij de politie.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker na zijn beweerde ontvoering en vrijlating door de collectivos nog negen maanden in Guanara kon verblijven zonder verder noemenswaardige problemen te ondervinden, terwijl hij niet meer voor de school, maar wel voor de vakbond werkte in de die periode. Verzoeker verklaart weliswaar dat hij in juli 2019 een dreigtelefoontje ontving van de collectivo's (notities PO II, p. 15), maar wijdt verder niet uit over de inhoud ervan, noch blijkt uit zijn verklaringen dat hij zich daardoor ernstig bedreigd voelde, aangezien hij in zijn huis bleef wonen en verder geen gewag maakt van enige maatregelen die hij zou hebben genomen daarna. Verder stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoekers verklaringen over het incident op 30 september 2019 waarbij twee collectivos hem thuis zouden zijn komen bedreigen, weinig geloofwaardig zijn. De bestreden beslissing motiveert hierover op goede gronden het volgende: *“U stelt namelijk dat u, hoewel u niet meer durfde te gaan lesgeven en zelfs amper durfde buiten te komen, na de ontvoering uw activiteiten verderzette (CGVS II, p. 14-15) en op 7 augustus voor het laatst een protest mee organiseerde (CGVS II, p. 7). In deze periode kende u echter geen problemen, maar meer dan een maand na uw laatste politieke activiteit kwamen er plots onbekende personen naar uw huis. U kan echter niet verklaren waarom ze juist op dat moment naar uw huis kwamen of waarom ze niet eerder waren gekomen (CGVS II, p. 16). Het is weinig aannemelijk dat ze in de periode dat u wel actief was, namelijk tot 7 augustus, met rust werd gelaten, maar wanneer u langere tijd geen politieke activiteit meer vertoont, wel benaderd zou worden. Bovendien stelt u dat ze u uit het huis wilden lokken (CGVS I, p. 15), maar maakten ze wel veel lawaai en probeerden ze binnen te dringen door de poort (CGVS II, p. 15), waardoor u uiteraard niet buiten zou komen. Vervolgens gingen ze na tien minuten alweer weg (CGVS II, p. 16). Het gedrag van deze personen is dan ook weinig geloofwaardig. Indien ze u namelijk werkelijk iets wilden aandoen, kan wel degelijk verwacht worden dat ze dit op een manier zouden aanpakken waarop ze hun doel ook zouden kunnen bereiken.”* De Raad stelt vast dat deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, in het verzoekschrift ongemoeid worden gelaten.

Tenslotte stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoeker zijn boerderij reeds verkocht op 3 september 2019 en het attest van AD aanvraag op 23 september, dus voor het beweerde incident met de collectivos aan zijn huis plaatsvond, waaruit kan afgeleid worden dat verzoeker reeds voorbereidingen trof om het land te verlaten, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen op 30 september 2019, zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing.

Door louter te beweren dat hij zijn boerderij niet meer kon bezoeken en er een onveiligheidsgevoel had en hij de boerderij niet in eerste instantie verkocht om zijn reis naar België te financieren, slaagt verzoeker er niet in deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker verklaart ter terechtzitting nog dat hij plannen had om zijn boerderij te verkopen sinds zijn beweerde ontvoering in januari 2019, maar dat de verkoop lang aansleepte. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker hierover niets vermeldde tijdens zijn persoonlijke onderhouden en dat dit een loutere bewering is die verder niet wordt gestaafd door verzoeker en die bovenstaande vaststellingen dat hij zijn vertrek reeds voorbereidde voor het beweerde incident op 30 september 2019 niet weerleggen. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker tot het laatste moment heeft gewacht om te vluchten uit Venezuela, dat hij meermaals er aan dacht om Venezuela te verlaten maar dat er telkens politieke lichtpuntjes waren waardoor hij besloot om alsnog te blijven en dat de gebeurtenissen van 30 september 2019 de laatste druppel waren; stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoeker het incident op 30 september 2019 niet aannemelijk maakt. Bovendien is het niet geloofwaardig dat verzoeker een (beweerdelijk) incident waarbij collectivos aan zijn huis zouden gekomen zijn maar na 10 minuten alweer vertrokken, negen maanden na zijn (beweerde) ontvoering door de collectivos als zodanig bedreigend zou ervaren dat hij zich genoodzaakt zag om het land te verlaten, terwijl hij de (beweerde) ontvoering in januari 2019 blijkbaar niet zwaarwichtig genoeg vond om Venezuela te verlaten.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden voor de toepassing van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn, zodat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan gegend worden.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Venezuela vervolgd werd omwille van zijn politieke activiteiten door het regime of door de collectivos en hij bijgevolg ook niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn politieke activiteiten in Venezuela voor zijn vertrek in oktober 2019 in de negatieve aandacht van de autoriteiten of met het regime verwante collectivos zal staan in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

De overige door verzoeker bij de indiening van zijn verzoek neergelegde documenten zijn niet van aard om de beoordeling van de Raad om te buigen. De bestreden beslissing motiveert hierover op goede gronden *“De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, rijbewijs en identiteitskaart bevestigen uw identiteit en Venezolaanse nationaliteit, die niet in twijfel worden getrokken. Uw diploma’s tonen louter uw opleidingsniveau aan, dat evenmin wordt betwist. Het attest van uw werkgever bevestigt uw professionele activiteit die evenmin ter discussie staat. De foto’s bevestigen louter uw aanwezigheid bij enkele protesten, maar kunnen geen bewijs vormen van uw activiteit voor de partij Accion Democratica of de problemen die u hebt gekend. Dat u op enkele protesten aanwezig was, wordt in deze beslissing bovendien niet betwist. Dat u uw boerderij verkocht om uw vlucht mede te bekostigen wordt evenmin betwist. Wat het attest van lidmaatschap van de partij Accion Democratica betreft, dient nogmaals aangestipt te worden dat deze enkel melding maakt van uw deelname aan het landbouwcomité van de staat Portuguesa, die in deze beslissing niet betwist wordt. Ook de documenten omtrent het referendum in 2004 vakbond veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Zoals eerder werd uiteengezet kon u hierna namelijk in functie blijven en had u veertien jaar lang geen verdere problemen. Dat u sinds 2010 vakbondsafgevaardigde was van uw school wordt evenmin betwist.”* De Raad stelt vast dat deze motieven steun vinden in het administratief dossier en dat deze ongemoeid worden gelaten in het verzoekschrift. De Raad maakt deze motieven dan ook tot de zijne.

Ook de door verzoeker ter terechtzitting neergelegde foto’s zijn niet van aard om de beoordeling van de Raad om te buigen. Wat betreft de foto’s van zijn huis met gesloten hek kan de Raad niet anders dan vaststellen dat hieruit niet kan worden afgeleid dat het daadwerkelijk om verzoekers huis zou gaan, laat staan de belaging door de collectivos op 30 september 2019 zoals hij beweert. Wat de foto’s van de betoging betreft waaraan verzoeker verklaart te hebben deelgenomen, stelt de Raad vast dat hierop enerzijds een groep mensen tijdens een betoging te zien zijn alsook vernielingen aan huizen en een wagen. Hieruit kan evenwel niet worden afgeleid waar en wanneer deze manifestatie zich heeft afgespeeld noch dat verzoeker er aan deelnam. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat de door verzoeker neergelegde foto geen ander licht kunnen werpen op bovenstaande vaststellingen door de Raad.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Venezuela.

6.3. In zoverre verzoeker zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat hij zijn voorgehouden vrees ten aanzien van het regime en de collectivos niet aannemelijk maakt. Verzoeker toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing. Verzoekers betoog, onder verwijzing naar het rapport van EASO van augustus 2020, dat de collectivos vrij spel krijgen, demonstranten viseren en informatie krijgen van de overheid, is dan ook niet dienstig.

In zoverre verzoeker zich ook nog beroept op de humanitaire en economische crisis in Venezuela en het feit dat de overheid er niet in slaagt om de broodnodige basisnoden te voorzien voor verzoeker om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoeker aan te tonen, wijst de Raad op het volgende.

De Raad wijst er vooreerst op dat het reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van slechte socio-economische omstandigheden in het land van herkomst slechts binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan vallen indien aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet is voldaan. In die zin herinnert de Raad aan de bewoordingen van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet volgens dewelke vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door : a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade (eigen onderlijning). Het Hof van Justitie heeft reeds geoordeeld dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die

*als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).*

Naar analogie stelt de Raad dat niet zonder meer kan gesteld worden dat een algemene precare socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela als dusdanig werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel in 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet doch het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. De Raad wijst er voorts op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker, door de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten met betrekking tot de humanitaire en economische crisis en de slechte levensomstandigheden in Venezuela niet aantoonde dat hij op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor hij in de onmogelijkheid zal verkeren om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend. Zo is er het geweld dat gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de collectivos in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de COI Focus – *“Venezuela*

Situatieschets” van 15 mei 2020 blijkt dat het criminele en politieel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla’s en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De situatie in deze deelstaten wordt dan ook gekenmerkt door een gewapend conflict zoals gedefinieerd in het hoger geciteerde arrest *Diakité* van het Hof van Justitie. Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan. Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker sinds 1991 in de deelstaat Portuguesa verbleef tot zijn vertrek uit Venezuela. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in deze staat geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie. In zoverre verzoeker zich beroept op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, stelt de Raad vast dat uit de door verzoekster geciteerde landeninformatie niet kan blijken dat in Portuguesa sprake is van een gewapend conflict in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie, noch dat in de andere deelstaten waar momenteel een gewapend conflict heerst in Venezuela, sprake is van willekeurig geweld. Bijgevolg is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de “*Guidance Note*” van het UNHCR van mei 2019, waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift, weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela kunnen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, toont verzoeker dit niet aan.

7. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET